

Νίκος Καββαδίας

ΓΡΑΜΜΑ ΑΠ' ΤΗ ΜΑΡΣΙΛΙΑ

Έσχισα, φίλε μου, πολλά χαρτιά για να σου γράψω.
Εδώ η Μαρσίλια μ'έκανε πολύ να ζαλιστώ,
κι όμως δεν πέρασε στιγμή, πιστέφτε, αγαπητέ μου,
χωρίς και μες στη ζάλη μου να σας συλλογιστώ.

Σας σκεφτόμουν στο Μπουλβάρ ντε Νταμ σαν περπατούσα
ανάμεσα σε δυο τροτέζ που έκαναν σαν τρελές,
ενώ μιλώντας δυνατά τριγύρω μου περνούσαν
άνθρωποι απ' όλες, θα 'λεγες, του κόσμου τις φυλές.

Κι έλειπα πάλι στη μεστή από κόσμο Κανναμπιέρα,
στο Πόρτο Βέκκιο, στην τεφρήν οδό Σαιντ Ονορέ,
κι ακόμα, συγχωρήστε με, σας ένιωθα μαζί μου
στα θορυβώδη και γιομάτα κόσμο καμπαρέ.

Βορινοί ναύτες μπλέκονται με θερμαστές του Νότου,
στα γόνατά τους κάθονται κορίτσια της δουλειάς,
παίζει το πιάνο μοναχό και μια μικρή σφυρίζει
έναν παράταιρο σκοπό μιας μελωδίας παλιάς.

Κι ύστερα απ' το Ταρτάν εβγήκα μεθυσμένος
και νόμιζα το σώμα μου ανάξιο και μικρό,
πολύ κοντά σας ένιωθα να μου χαμογελάτε
μ' εκείνο το παράξενο το γέλιο, το πικρό.

Και μόνον όταν στην Κορνίς, σε κάποιο γκριζο σπίτι,
γύρω από εβραίους που 'χανε με γυναικεία ντυθεί,
σας έχασα για μια στιγμή απ' τα μάτια μου, μου εφάνη
ο φύλακας μου άγγελος πως είχε πια χαθεί.

Αύριο φεύγω και μαζί μου φέρνω στην Αθήνα
αναμνήσεις παράξενες, πολλές, με το σωρό
και κάποιο δώρο θλιβερό, προϊόν της Μασσαλίας,
που μια Πωλίν μου χάρισε προχθές στα Numeros...